

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **BONVER WIN, a.s.**, IČ 25899651, se sídlem Cholevova 1530/1, Ostrava, zast. JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 27. 10. 2015, č. j. MF-166/2015/34-20/2901-RK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Af 10/2016-158,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Stanislava Dvořáka, Ph.D., LL.M.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Ministr financí rozhodnutím ze dne 27. 10. 2015, č. j. MF-166/2015/34-20/2901-RK, podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015, č. j. MF-166/2015/34-10, kterým podle § 43 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), byla zrušena zde uvedená rozhodnutí žalovaného, a to v části týkající se povolení žalobkyni k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 2 písm. l) a § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím Centrálního loterijního systému IVT BOSS MEDIA S TERMINÁLY SYNOT, model SYNOT, výrobní čísla 712414,

I700937, Centrálního loterijního systému MULTI LOTTO, model MULTI LOTTO, výrobní číslo ML6489, a Centrálního loterijního systému KAJOT VTL, model KAJOT, výrobní číslo 9110510001492, to vše na adrese Palackého 78/1, 269 01 Rakovník.

[2]Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Af 10/2016-158, uvedené rozhodnutí ministra financí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3]V odůvodnění rozsudku městský soud nepřisvědčil žalobním bodům o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a dalších procesních vadách, o porušení § 43 odst. 1 zákona o loteriích, o vadách v procesu notifikace zákona č. 300/2011 Sb., kterým byl novelizován loterijní zákon, a obecně závazné vyhlášky města Rakovník č. 9/2011, o regulaci provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her (dále jen „OZV“), jakož i o protiústavnosti a nezákonnosti OZV, jejím rozporu s principy proporcionality, svobody podnikání a její diskriminační povaze.

[4]Dále se městský soud zabýval žalobním bodem, v němž žalobkyně tvrdila rozpor rozhodnutí o rozkladu s právem a zásadami Evropské unie s poukazem na rozhodnutí Soudního dvora ze dne 11. 6. 2015, C-98/14 (dále jen „rozhodnutí *Berlington Hungary*“). K tomu nejprve uvedl, že nejen národní soudy, nýbrž také vnitrostátní správní orgány mají v případě konfliktu mezi unijním právem a právem vnitrostátním povinnost neaplikovat národní právo a dát přednost právu Evropské unie, jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 2 As 191/2019-33. Žalovaný a ministr financí měli tedy zvažovat dopad evropského práva na posuzovanou věc v intencích judikatury Soudního dvora, zvláště rozhodnutí *Berlington Hungary*, což však neučinili a místo toho odmítli přezkoumat soulad OZV s právem EU na základě nesprávného názoru, že žalovanému nepřísluší hodnotit, zda právní úprava odpovídá principům formulovaným evropským právem, neboť jako správní orgán postupuje v souladu se zákonem a nemůže přezkoumávat jeho případný nesoulad s jinými právními předpisy nebo mezinárodními smlouvami. Správní soud přitom není v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soudem nalézacím, nýbrž přezkumným. Aby mohl tuto svou úlohu splnit, musí žalobou napadené rozhodnutí obsahovat relevantní úvahu správního orgánu. Pokud byli tedy žalovaný a ministr financí oprávněni sami posoudit, zda zrušením povolení k provozování loterie a jiné podobné hry nedojde k porušení práva EU, nebylo namístě, aby tak prvně učinil až soud. Ten by tedy neměl suplovat argumentaci správního orgánu a nahrazovat ji argumentací vlastní. V této souvislosti městský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2021, č. j. 5 As 116/2018-75, ze dne 21. 5. 2021, č. j. 5 As 158/2019-44, a na usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 2176/21. Na základě nich pak učinil opačný závěr oproti jiným senátům městského soudu (např. sp. zn. 10 Af 30/2015), tedy že žalovaný a ministr financí v dané věci pochybili, pokud se řádně nevypořádali s námitkami o nesouladu OZV s právem EU, ačkoliv existenci unijního prvku ve svých rozhodnutích ani v žalobním řízení nijak nezpochybnili. V dalším řízení městský soud zavázal žalovaného, aby se touto otázkou zabýval při zohlednění aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

pokračování

[5]Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž označil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6]V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že si je vědom povinnosti správních orgánů přednostně aplikovat právo EU, nicméně v projednávané věci takový postup ve vztahu k OZV nebyl možný, neboť by to fakticky znamenalo přezkoumání obecně závazné vyhlášky obce, k čemuž nejsou správní orgány příslušné. Ti jsou totiž vázáni zásadou legality stanovenou v § 2 odst. 1 správního řádu, podle něhož postupují v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Pokud by tedy správní orgán posuzoval, který právní předpis může použít a který nikoliv, dopouštěl by se jasného porušení zásady dělby moci, neboť by zasahoval do moci zákonodárce či do práva na samosprávu v případě obecně závazných vyhlášek. Dále je nutné uvést, že samotná Ústava České republiky přiznává výše uvedenou diskreci jen moci soudní, jak vyplývá z jejího čl. 95 odst. 1, který svěřuje posouzení souladu jiného právního předpisu se zákonem či mezinárodní smlouvou výhradně soudům. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 9 As 323/2017-61, a ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 As 98/2018-48, které se sice zabývaly posouzením zákonnosti obecně závazných vyhlášek ve vztahu k tuzemským právním předpisům vyšší právní síly, nicméně totéž platí pro posouzení ve vztahu k unijním právním předpisům. Městský soud tedy rozhodl nesprávně, když věc vrátil správnímu orgánu k posouzení souladu OZV s právem EU, neboť takovou úvahu mohl učinit výhradně sám. Na podporu této argumentace stěžovatel dále poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 6 As 120/2020-38, a ze dne 21. 10. 2021, č. j. 6 As 227/2021-30, když ve vztahu k druhému z nich zdůraznil v něm učiněnou úvahu o nepraktičnosti posouzení souladu tehdy aplikované obecně závazné vyhlášky s unijním právem ze strany správního orgánu, který by v případě prokázání unijního prvku neměl možnost položit předběžnou otázku, jak bylo v žalobě navrženo. Dále stěžovatel citoval odkazy druhého judikátu na další rozsudky Nejvyššího správního soudu, ve kterých bylo městskému soudu uloženo zkoumat existenci unijního prvku.

[7]S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8]Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 As 325/2016-46, a další rozhodnutí téhož soudu uvedla, že správní orgán je oprávněn i povinen zhodnotit soulad obecně závazné vyhlášky s právem EU a pokud dojde k závěru, že je s ním v rozporu, nemůže obecně závaznou vyhlášku aplikovat a přednostně se musí řídit unijním právem. Jestliže však správní orgán takovou úvahu neučiní, musí jeho rozhodnutí zrušit správní soud, který ji nemůže provést jako první, neboť není soudem nalézacím, nýbrž přezkumným, a proto není oprávněn suplovat argumentaci správního orgánu. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2021, č. j. 5 As 116/2018-75, a ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021-37. V dané věci tak podle ní neměl aplikaci unijního práva provést městský soud, nýbrž již žalovaný či alespoň ministr vnitra. Městský soud proto nepochybil, když žalobě v tomto směru vyhověl. Proto žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[10] Předmětem kasační stížnosti je správnost závěru městského soudu o tom, že již v řízení před správními orgány měla být řešena otázka souladu OZV s právem EU za situace, kdy žalobkyně v prvoinstančním řízení i rozkladu namítla v několika ohledech rozpor mezi nimi, a to i s odkazem na judikaturu Soudního dvora, obzvláště principy vyplývající z rozhodnutí *Berlington Hungary*, přičemž stěžovatel existenci unijního prvku vůbec nezpochybnil, což vyplývá z obsahu správního i soudního spisu.

[11] Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021-37, který byl vydán ve věci stejných účastníků řízení, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

[8] *Zásada přednosti unijního práva ukládá soudu členského státu povinnost, aby v co možná největším rozsahu vykládal vnitrostátní právo v souladu s unijním právem. Není-li takový výklad možný a je-li vnitrostátní norma v rozporu s ustanovením unijního práva, které má přímý účinek, má soud povinnost v rámci sporu, který mu byl předložen, takovou normu vnitrostátního práva neaplikovat. Tato povinnost však není omezena jen na soudy. Jak již Soudní dvůr EU mnohokrát rozhodl, se vztahuje na všechny orgány členského státu EU, včetně správních orgánů [rozsudky SDEU 103/88, Fratelli Costanzo, EU:C:2008:78, bod 33, C-224/97, Ciola, EU:C:1999:212, body 29-30 a 34 (odkazující přímo na předchůdce dnešního čl. 56 SFEU), a C-198/01, Consorzio Industrie Fiammiferi, EU:C:2003:430, bod 49; z novější judikatury potvrzující tuto „Costanzo povinnost“ např. rozsudky velkého senátu SDEU ve věcech C-378/17, Minister for Justice and Equality a Commissioner of the Garda Síochána, EU:C:2018:979, bod 38, C-274/14, Banco Santander, EU:C:2020:17, bod 78, a ve spojených věcech C-924/19 a C-925/19, FMS a další, EU:C:2020:367, bod 183].*

[9] *Opačný závěr by vedl k nelogickému důsledku. Na jednu stranu by totiž bylo možné se o unijní právo opírat v soudním přezkumu správních rozhodnutí, na druhou stranu by to samé nebylo možné právě ve správním řízení, které vedlo k vydání soudem přezkoumávaného rozhodnutí (103/88, Fratelli Costanzo, bod 31, srov. také stanovisko generálního advokáta v téže věci, EU:C:1989:166, body 30-35).*

[10] *K tomu, že povinnost neaplikovat české právo pro rozpor s unijním právem se vztahuje i na správní orgány, se po přistoupení ČR do EU přihlásily i správní soudy [srov. např. rozsudky NSS ze dne 19. 6. 2006, čj. 3 Azs 259/2005 - 42, č. 977/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 Afz 53/2009 - 63, č. 1986/2010 Sb. NSS, věc HAWK REAL, nebo rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne*

19. 7. 2007, čj. 15 Ca 184/2006 - 42, č. 1359/2007 Sb. NSSJ. Na uvedené navázala i novější judikatura, např. v rozsudcích týkajících se darovací daně z přidělených emisních povolenek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 9. 7. 2015, čj. 1 Afs 6/2013 - 184, č. 3293/2015 Sb. NSS, věc ŠKO-ENERGO, body 70-71 a 80-82, nebo ze dne 19. 11. 2020, čj. 1 Afs 101/2019 - 75, věc Veolia Energie ČR, bod 88).

[11] Přímo k obecně závazným vyhláškám regulujícím provozování loterií a jiných podobných her NSS tyto závěry zopakoval nedávno: „v případě, kdy je obecně závazná vyhláška obce stanovící přípustnost, rozsah a jiné modalitty provozování sázkových her a jiných podobných her podle zákona o loteriích podkladem pro správní rozhodnutí ve věci povolení takové hry, je na správním orgánu, který o věci rozhoduje, aby si, pokud zjistí, že se v dané konkrétní věci vyskytuje unijní prvek, sám a z úřední povinnosti učinil úsudek o tom, zda podkladová vyhláška je v souladu s právem EU“ (rozsudky NSS v jiných, avšak obdobných věcech téže žalobkyně: ze dne 26. 2. 2021, čj. 2 As 325/2016 - 46, bod 38, ze dne 19. 3. 2021, čj. 5 As 177/2016 - 161, bod 67, ze dne 21. 5. 2021, čj. 5 As 159/2019-49, bod 33).

[12] Článek 56 SFEU, se kterým je podle žalobkyně obecně závazná vyhláška města Litvínov v rozporu, má navíc přímý účinek (srov. již rozsudek SDEU 33/74, Van Binsbergen, EU:C:1974:131, body 24 a 27) a v případě potřeby proto může „sloužit“ k nepoužití obecně závazné vyhlášky (např. rozsudek velkého senátu C-573/17, Popławski, EU:C:2019:530, bod 68).

[13] NSS upozorňuje, že jednorázové posouzení souladu vyhlášky s právem EU (a její případné nepoužití v řízení podle § 43 zákona o loteriích) v konkrétní věci není to samé jako přezkum obecně závazných vyhlášek Ústavním soudem s možností tyto vyhlášky zrušit podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy. Ani postavení Ministerstva financí v nynější věci není shodné s postavením Ministerstva vnitra podle § 123 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Sám SDEU rozlišuje „mezi pravomocí nepoužít ustanovení vnitrostátního práva odporujícího unijnímu právu v konkrétním případě a mezi pravomocí takové ustanovení zrušit, jež má širší účinek zbavující toto ustanovení veškeré platnosti.“ Unijní právo naopak nechává na členských státech, aby samy určily, které soudy či jiné orgány mají mít pravomoc zrušit takový předpis (rozsudek C-378/17, Minister for Justice and Equality a Commissioner of the Garda Síochána, body 33 a 34).

[14] NSS uznává, že incidenční posouzení, zda je obecně závazná vyhláška v souladu s právem EU, a její případné nepoužití nemusí být pro stěžovatele jako správní orgán „denním chlebem“. V situacích bez přítomnosti unijního prvku ostatně bude platit přesně to, co stěžovatel uvádí v kasační stížnosti, tedy že mu posouzení zákonnosti obecně závazné vyhlášky nepřísluší (což je právě situace, se kterou pracoval NSS ve stěžovatelem citovaném rozsudku ze dne 22. 5. 2019, čj. 9 As 323/2017-61, věc NET and GAMES, kde ani nikdo netvrdil existenci unijního prvku; viz blíže body 31-33 cit. rozsudku).

[15] *Na druhou stranu pravomoc v konkrétní věci neaplikovat pravidlo domácího práva, které je v rozporu s unijním právem, vyplývá přímo z unijního práva. To fakticky určuje nejenom k jakému výsledku má jeho zohlednění vést, ale i jakým způsobem má být takový výsledek dosažen (srov. již klasický rozsudek 106/77, Simmenthal, EU:C:1978:49, bod 17, a navazující judikatura).*

[16] *Ze zásady přednosti unijního práva plyne, že správní orgány mají zajistit plný účinek unijního práva, aniž musí nejprve žádat o odstranění tohoto vnitrostátního pravidla legislativní cestou nebo jakýmkoliv jiným ústavním postupem či na toto odstranění čekat. Jakékoli ustanovení vnitrostátního právního řádu nebo jakákoli legislativní, správní nebo soudní praxe, která by tomuto postupu při aplikaci práva EU bránila, by byla v rozporu se samotnou povahou unijního práva (C-378/17, Minister for Justice and Equality a Commissioner of the Garda Síochána, body 35-36 a judikatura tam citovaná).*

[12] S právním názorem vysloveným v tomto judikátu a v něm odkazovaných soudních rozhodnutích se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje i pro účely nyní posuzované věci a neshledává žádný důvod se od nich odchýlit. Judikatura zmiňovaná v kasační stížnosti se přitom vztahovala k posuzování zákonnosti obecně závazných vyhlášek ve vztahu k tuzemským právním předpisům vyšší právní síly, jak sám zmiňuje stěžovatel, a proto se nedá v dané věci použít. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že výklad stěžovatele, podle něhož nebyl stejně jako ministr financí ve správním řízení oprávněn posoudit soulad OZV s unijním právem, není správný.

[13] Zbývá tedy již jen posoudit, zda městský soud nepochybil, když si v dané věci o uvedené otázce neučinil úsudek sám a místo toho zrušil rozhodnutí ministra financí o rozkladu a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení za účelem jejího prvotního posouzení, jehož zákonnost by následně přezkoumal v případném druhém řízení o žalobě.

[14] Správnost takového postupu městského soudu dovodil Nejvyšší správní soud v zmíněném rozsudku ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021-37. V dalším svém rozsudku ze dne 19. 3. 2021, č. j. 5 As 116/2018-75, který se také týkal rozhodnutí o zrušení povolení k provozování loterií a jiných podobných her žalobkyni, Nejvyšší správní soud uvedl, že se „žalovaný ani městský soud přezkoumatelně a věcně správně nevypořádali s některými z klíčových aspektů posuzované věci, přičemž městský soud namísto toho, aby rozhodnutí ministra pro uvedené vady řízení zrušil, žalobu zamítl. Napadený rozsudek je tedy nutné zrušit, přičemž zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, a pokud již v řízení před krajským (městským) soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského (městského) soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit rozhodnutí ministra a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť stěžovatel namítal rozpor obecně závazné vyhlášky s právem EU již v průběhu správního řízení, přičemž v doplnění rozkladu tvrdil přítomnost zcela konkrétního unijního prvku a označil důkazy k jeho doložení, byl to tedy již nejpozději ministr, kdo se měl touto argumentací řádně zabývat, a případně i posoudit, zda má žalovaný v daném správním řízení zahájeném z moci úřední povinnost náležitě zjistit

pokračování

skutkový stav k otázce přítomnosti unijního prvku, či zda ministru v provedení předložených důkazních návrhů brání § 82 odst. 4 správního řádu“.

[15] Je tedy zřejmé, že pokud byl v dané věci již v průběhu správního řízení namítán nesoulad OZV s unijním právem a stěžovatel ani ministr vnitra se touto otázkou nezabývali s poukazem na svůj nesprávný názor o nemožnosti takto postupovat, bylo namísto žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit stěžovateli k dalšímu řízení za účelem posouzení uvedené problematiky. Opačný postup by totiž znamenal, že by se v žalobním přezkumném řízení posuzovala prvně otázka podstatná z hlediska zákonnosti rozhodnutí o zrušení povolení k provozování loterií a jiných podobných her, čímž by městský soud nepřípustně nahrazoval činnost správního orgánu, jak bylo rovněž správně zmíněno v napadeném rozsudku. Odkaz stěžovatele na rozsudky Nejvyššího správního soudu, v nichž došlo k vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení, není přílehlavý, neboť v nich nebyl postaven najisto skutkový základ unijního prvku, a proto nebylo zřejmé, zda je vůbec třeba posuzovat soulad příslušných obecně závazných vyhlášek obcí upravujících regulaci hazardu s právem EU. Přitom pouze v takovém případě by se uvedenou otázkou musel stěžovatel ve správním řízení zabývat, a proto nebylo důvodu mu v jím zmíněných rozhodnutích věc vracet, když ve správním řízení nebyla existence unijního prvku namítána. V posuzované věci je však situace odlišná, neboť v ní nebyl skutkový základ unijního prvku stěžovatelem ani ministrem financí zpochybněn a tito pouze odmítli se zabývat souladem OZV s právem EU s poukazem na nedostatek pravomoci tak učinit, a proto s ohledem na tento jejich nesprávný postup je zapotřebí, aby tato otázka byla prvotně vyřešena v dalším správním řízení.

[16] Lze tedy shrnout, že městský soud posoudil uvedenou právní otázku správně, jeho rozsudek je zákonný a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobkyně má vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[19] Důvodně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti tvoří odměna za zastupování advokátem, která byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon právní služby. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna a náhrada hotových

výdajů podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku 714 Kč odpovídající této dani v sazbě 21 %. Celkové důvodně vynaložené náklady žalobkyně v řízení o kasační stížnosti tak činí 4.114 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému stěžovateli povinnost zaplatit tuto částku úspěšné žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, a to k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu